JENNY JÄGERFELD

MŮJ FAKTICKY SUPROVÝ ŽIVOT

MŮJ FAKTICKY
SUPROVÝ ŽIVOT

© Jenny Jägerfeld 2019
by Agreement with Grand Agency.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Kateřina Duchoňová, 2022
Cover © Adéla Korbelářová, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3091-9 (pdf)

JENNY JÄGERFELD

drobek

Všem zvířátkům, která jsem kdy měla
ráda – pejskům Benjaminovi, Siddharthovi,
Tjifenovi a Dolly, morčatům Tarzanovi
a Frassemu, kočkám Michelovi a Toulouse,
králíkům Turbolině, Stampelině
a Fritzovi a také želvě Karolíně!

ZBÝVÁ 59 DNÍ
Kouzelná harpuna

A pak jsem ji uviděl. Na stole mezi poškrábanými talíři, starými DVD a rozcuchanými barbínami. Harpuna. Z tmavého lakovaného dřeva. Taková ta, co se s ní střílí na ryby a velryby. Vypadala jako puška s dlouhou hlavní, ze které trčel hrot šípu ze stříbřité oceli. Na konci šípu byl připevněný provázek a pod ním se nacházelo takové kolečko s navinutým zbytkem šňůry, aby člověk potom, co trefil, mohl svůj úlovek vytáhnout z vody.

A já myslel, že výprava na blešák bude úplně k ničemu. Teď se ukázalo, že je to právě naopak!

„Kolik stojí?“ zeptal jsem se.

Muž za stolem zvedl hlavu. Měl na sobě montérky a zrovna si leštil brýle špinavým kapesníkem. Když si je nasadil, jeho oči se zmenšily na světle modré knoflíčky.

„Co?“ zeptal se. „Ta harpuna?“

„Jo.“

Zamyslel se.

„Pět set.“

Pět set. To bylo hodně peněz. Pět set korun jsem sice měl, ale ne u sebe. Hleděl jsem na harpunu. Šíp se na slunci leskl. Věděl jsem, že ji *musím* mít. Nejen že to byla ta nejkrásnější harpuna, jakou jsem kdy viděl (fajn, taky to byla jediná harpuna, co jsem kdy viděl), navíc se dokonale hodila pro můj nejnovější vynález.

„*Darling*! Tak tady se poflakuješ!"

Ještě jsem ani nestačil odpovědět a už jsem na rameni ucítil těžkou ruku. Cinkaly na ní náramky.

Babička.

„Našels něco?"

Kývl jsem na harpunu.

„Pěkné! Já jsem si právě koupila toto mistrovské dílo!"

Neochotně jsem odlepil oči od harpuny a obrátil se na babičku.

Vedle ní byl na vozíku připevněný obraz. Byl obrovský, alespoň jako deska našeho kuchyňského stolu. Zobrazoval něco, co přinejmenším podle mě byla liška v zimní krajině. Nemohl ji namalovat žádný velký umělecký profík. Byla to liška poněkud pokřivených proporcí. Jednu přední packu měla tlustou jako nohu od stolu, ocas spíš jako od veverky a byly vidět obě oči, i když liška byla z profilu. Stála v závěji a pila vodu ze zvláštního růžového jezírka.

„Tý jo!" řekl jsem.

„Viď?" pronesla babička nadšeně.

„Ten je fakt…"

Hledal jsem vhodné slovo.

„… jedinečný."

„Je to Bruno Liljefors!" řekla babička.

Muž v montérkách si odfrkl:

„Jestli je tohle Bruno Liljefors, tak já jsem Zlatan Ibrahimović."

„Milý pane. Já mám o umění přece jenom o trošinku větší přehled než vy. Toto *je* Bruno Liljefors."

„A já *jsem* Zlatan," opáčil muž. „Mám se vám podepsat?"

Babička ho ignorovala, spokojeně kývla na obraz a řekla:

„Víš, Sigge, Bruno Liljefors je jeden z nejznámějších švédských malířů zvířat a krajiny."

„Aha," řekl jsem.

„Vždyť ta liška vypadá, jako by jí v břiše vybouchl ruční granát," poznamenal muž.

„Tohle je raný Liljefors," pravila babička klidně. „Podle prodejce ho namaloval teprve v šestnácti letech. Asi se ještě pořádně nenaučil řemeslo."

Muž v montérkách obešel stůl a dřepl si před obraz.

„Vždyť se tu píše *Rune* Liljefors."

„Jste snad slepý? Nevidíte to B?" zeptala se babička.

„Tohle není žádné B, to je flek! Mrtvá moucha, co uvízla v barvě, nebo tak něco."

„Je to B!"

„No, tak třeba jo, ale to stejně nemění nic na tom, že se ten člověk jmenuje *Brune* Liljefors."

„Tak to proboha napsal špatně, ne?“ řekla babička podrážděně.

„Svoje vlastní jméno?“

„Milý pane Chytrolíne,“ pronesla babička, „řeknu vám, že to se může stát i těm nejlepším. Já jsem jednou napsala Charlotte se třemi T.“

Obrátila se na mě a usmála se.

„Každopádně s ním krásně zakryjeme tu díru ve stěně! V pinballovém pokoji. Totiž ve tvém!“

„Super,“ řekl jsem.

Natáhl jsem ruku a opatrně se dotkl harpuny. Dřevo pod mými prsty bylo hladké a hebké.

„Babi, nepůjčila bys mi pětistovku? Vrátím ti ji, hned jak přijdeme domů.“

„Pět set! Nehorázná cena! Co je to za šmelináře? Dostane tři stovky, víc ne.“

„Stojím tady,“ řekl muž. „Všechno slyším.“

Moc jsem nevěděl, co znamená šmelinář, ale došlo mi, že to nebude nic pozitivního.

„Povězte mi,“ spustila babička a zpříma se zahleděla do jeho knoflíkových očiček. „Je ta harpuna kouzelná?“

„É… ne.“

„Dostane k ní člověk motorku?“

Muž tázavě zvedl obočí.

„Patřila Ježíšovi? Ne, takže tak! Dostanete tři stovky,“ uzavřela babička a začala se prohrabovat v kabelce se zlatými třpytkami.

Vytáhla peněženku a na stůl překypující věcmi připlácla tři stovkové bankovky. Tři bankovky, které okamžitě polapil vítr, a roztočil je ve vzduchu.

„*Oh dear*!“ vyjekla babička a já jsem se rozběhl za bankovkami, které se pochopitelně rozletěly do tří různých směrů.

Docela jsem sám sebe překvapil, když jsem vyskočil a jednu bankovku chytil. V životě jsem snad ještě takhle vysoko nevyskočil. Hned se mi vybavilo sportovní utkání, které jsme na mojí bývalé škole měli asi před měsícem. Při skoku do výšky jsem shodil laťku, i když byla jenom na sedmdesáti centimetrech. Učitel tělocviku si povzdechl a řekl: „Co s tebou, Sigge? Přestaň myslet! Prostě skákej. Jak to mám udělat, abys míň používal hlavu a víc zapojil tělo?“

Právě jsem zjistil odpověď! Peníze! Kdyby na druhé straně smrduté tlusté matrace zamával stovkou, vyskočil bych nejmíň sto dvacet.

Mimochodem „přestaň myslet“ je jedna z nejhorších rad, co jsem kdy dostal. Zkoušel jsem to a je to fakt úplně nemožné.

Druhá stovka se zachytila na trnitém keři, tu bylo snadné sundat, ale ta třetí uletěla a byla pryč.

„Aha. Rozmyslela jsem si to. Dostanete dvě stovky,“ prohlásila babička, když se utišil ten drobný poprask s penězi.

„Chci aspoň čtyři sta,“ řekl muž v montérkách.

„Dám vám dvě.“

„Tři sta padesát.“

„Dvě.“

„Tři sta.“

„Beru,“ řekla babička, vzala ze stolu harpunu a podala mi ji.

Překvapilo mě, jak je těžká, a zmocnilo se mě takové štěstí, že mi vyhrkly slzy do očí.

„Ale tu třetí stovku si musíte najít sám. Je někde támhle,“ oznámila babička muži v montérkách a rukou obtěžkanou prsteny máchla neurčitě někam k obzoru.

ZBÝVÁ 58 DNÍ
Až zamrzne peklo

„Musíme tě ostříhat," řekla máma.

„Ne, to nemusíme."

„Na všech mých fotkách ze slunovratu máš vlasy přes celý obličej! Vůbec není vidět, jak vypadáš!"

„Snad víš, jak vypadám, ne?"

Seděl jsem na podlaze a nořil prsty do Einsteinova hebkého kožichu. Drbal jsem ho za ušima a sledoval, jak slastně zavírá oči a zaklání hlavu, velký černý čumák vystrčený nahoru, jako by byl vlk, co se právě chystá začít výt.

„Není ti vidět do očí!" naříkala máma.

V tom se ale pletla. Měla říct: Není ti vidět do oka. Do toho druhého mi totiž vidět bylo. Nechal jsem si narůst boční ofinu a vlasy mi visely jenom přes jedno oko.

Máma si utřela ruce do zástěry a nasadila něžnější tón.

„Přitom máš tak krásné oči."

„Hm."

„Neměly by být vidět?"

„Takže kdybych je měl hnusné, tak bys mě nechala na pokoji?“

Najednou se otevřely dveře do kuchyně a vstoupila babička ve stříbřitém overalu, v koutku úst cigaretu a pod paží vycpanou lasičku. Rozhlédla se, jako by něco hledala, a postavila lasičku na kuchyňskou linku.

„Prosím, prosím, *prosím*, Charlotte,“ řekla máma se znechuceným výrazem. „Musíš sem to prašivé zvíře dávat, když vařím?“

„*Patience, darling*! Jenom si vezmu šití. Nevidělas ho někde?“

Babička odhodila nedopalek do dřezu a otevřela spíž.

„Neviděla a tam ho určitě nenajdeš.“

„Pavlov si trochu natrhl hlavu. Potřebovala bych režnou nit nebo něco jiného silného, třeba nějaký drátek. Ta nit, cos koupila v Nettu, nesplnila má očekávání.“

Babička se předklonila jako zavírací nožík a otevřela skříňku, ve které se začala přehrabovat. Podle mě si neumí dřepnout. Nebo jsem to aspoň ještě nikdy neviděl.

„No, když to říkáš,“ řekla máma nakvašeně.

„To nebyla žádná kritika, *darling*, pouhé konstatování.“

Přistoupil jsem k lasičce Pavlovovi a opatrně mu sáhl na hlavu v místě, odkud trčela šedobílá nadýchaná hmota. Jako by měl místo mozku chmýří. Máma dál podrážděně rychle sekala cibuli a řekla:

„Zítra jsem tě každopádně objednala k holiči.“

„Můžeš to rovnou zrušit," odvětil jsem, „protože já se stříhat nebudu."

Einstein mě mokrým čumákem umíněně strkal do ruky. Jeho způsob, jak mi dát najevo, že mám dál drbat.

„Proč by se měl stříhat?" zeptala se babička.

„Protože mu není vidět do obličeje."

„Proč by mu měl někdo chtít vidět do obličeje?"

Babička se usmála a štípla mě do tváře.

„Jenom žertuju, *darling*, jsi inteligentní, takže to určitě chápeš. Máš naprosto rozkošný obličej. Takový by se měl tisknout na známky."

„V každém případě jsi objednaný na zítra na dvě hodiny, Sigge. U holiče v centru. Mami, prosím tě, vzala bys ho tam? Já mám zítra pracovní pohovor."

„Charlotte."

„Prosím, *Charlotte*," řekla máma docela napjatým hlasem. „Vzala bys ho tam?"

Babička nechtěla, aby se jí říkalo mami nebo babi. Říkala, že by ji to „snižovalo jako člověka". Došlo jí to asi před dvěma měsíci, než jsme se nastěhovali k ní do domu, takže jsme si na to ještě úplně nezvykli. Nebyl jsem si moc jistý, jak to myslela, ale podle ní „máma" a „babička" zavánělo něčím, s čím se nedokázala ztotožnit. V těch slovech prý bylo uloženo očekávání, že se o nás má starat, což odmítala. Ne že by se o nás starat nechtěla, objasňovala nám. To chtěla – někdy. Jenom si nepřála, aby se to považovalo za samozřejmost.

Její jméno se vyslovuje s anglickým přízvukem. *Šárlot*. Babička je z poloviny Angličanka, ze čtvrtiny Němka a ze čtvrtiny Norka. A úplně na hlavu, dodává k tomu obvykle máma. I když babička tvrdí, že míšené rasy jsou chytřejší, než když se páří příbuzná zvířata. Já bych pak byl rozhodně ve výhodě. Jsem napůl Australan, ze čtvrtiny Švéd, z osminy Angličan, ze šestnáctiny Němec a ze šestnáctiny Nor. Upřímně se ale asi nejvíc cítím jako Švéd.

„K holiči si snad může zajít sám, je mu dvanáct," řekla babička.

„Já vím, že může jít sám, problém je v tom, že sám nepůjde, protože se nechce stříhat."

„Tak ale, Hanno, potom vážně nechápu, proč jsi ho objednala."

„Protože potřebuje cvičit i své slabé oko!"

„*Oh dear*. Netušila jsem, že člověk může mít ohledně vlasů takové silné pocity."

Zničehonic zazvonil telefon. Stará plastová červená věc se zakroucenou dlouhou šňůrou, která byla přibitá na zeď v předsíni.

„Jako na zavolanou," řekla babička, mrkla na mě a pak nahodila svůj profesionální hlas: „Royal Grand Golden Hotel Skärblacka. Mluvíte s Charlotte!"

Babička se na chvíli odmlčela, přikyvovala a poslouchala.

„Bohužel ne. Velice mě to mrzí, ale hotel je momentálně plně obsazen. Celé léto. Všechny pokoje. Ano.

Snad najdete něco jiného. Jménem Royal Grand Golden Hotelu Skärblacka děkuji za váš zájem! Nashle."

Pověsila sluchátko zpět do vidlice.

Máma nevěřícně zvedla obočí.

„Royal Grand Golden Hotel Skärblacka. Tak se vážně jmenuje?"

„Ano, je to tak. Před časem jsem ho přejmenovala. Hotel Skärblacka znělo až nesnesitelně nudně."

„Ale," řekla máma, „Royal Grand Golden Hotel… nezní to přece jen trochu moc pompézně? Skoro lživě?"

„To si nemyslím. Je to největší hotel ve Skärblace."

„Vždyť je to *jediný* hotel ve Skärblace!"

„Přesně!" řekla babička spokojeně. „Tudíž zároveň ten největší a nejpompéznější."

Máma zvedla oči v sloup a cibuli z prkénka shrnula na pánev, která se hned rozprskala.

„Mimochodem," řekla babička. „Můžu ho ostříhat já, když už ti na tom tak záleží. Ušetříš prachy."

„Ano, to by šlo," uznala máma, která byla nadšená, kdykoliv mohla něco ušetřit. „Ale myslíš, že bys to dokázala?"

„Jistě. Přece stříhám každé léto Einsteina, na tom není nic těžkého. A ty budeš navíc sedět klidně, že jo, Sigge? Když budeš chtít, dostaneš za odměnu křupku pro psy."

„Sigge, prosím," řekla máma a prosebně se na mě zadívala.

„*When hell freezes over*," řekl jsem, protože jsem to jednou slyšel ve filmu. Znamená to „až zamrzne peklo". Neboli nikdy.

Moje zombie-oko

Ano. Mám slabé oko. Šilhám. Takže to vypadá, že si jedním okem neustále hledím na nos, i když nechci. Když jsem byl malý, měl jsem na jednom oku klapku. Byla na tom silnějším, aby se to slabší cvičilo. Jinak by zřejmě hrozilo, že to silné úplně převládne a mozek to slabé zcela odpojí, a potom bych byl jednooký. Nebo jako, pořád bych měl oči dvě, ale jedno z nich by bylo na nic a skoro slepé.

Nesnášel jsem prohlídky na očním a nenáviděl jsem tu klapku. Pokaždé když mi ji vyměňovali, bolelo to, jako by mi strhli celé obočí.

Klapka byla v béžové, tělové barvě. Jako náplast. Taková pitomost. Částečně proto, že nemám béžovou barvu pleti. A částečně proto, že by to ani tak nebylo nenápadné. Asi jako: Haló? Nemám tady oko! To je asi docela vidět, ne?

Jednou o víkendu, když nás hlídala babička, poprosil jsem ji, aby mi tam namalovala oko. Doufal jsem, že ta

klapka potom nebude tak nápadná. Babička ten úkol vzala vážně a skočila si pro dědovy miniaturní plechovky s barvou. Takové ty, se kterými maloval detaily domečků a lidiček na své milované malé železnici, co stála dole ve sklepě.

Musím říct, že se babička nezdráhala dát svému umění volnou ruku. Nakreslila mi zombie-oko. Oko kulaté jako pingpongový míček, co vypadalo, že každou chvíli vypadne z důlku, abyste mi rozuměli. Vypadalo, že už drží jen na tenkém červeném kousku masa. Duhovku namalovala v barvě mých očí, tmavě zelenou se zlatohnědým proužkem. Ale kolem duhovky udělala červené čárky, jako bych měl oko podlité krví. Líbilo se mi to, i když to nedopadlo úplně tak, jak jsem si představoval. Takhle zřetelně si to pamatuju proto, že jsme se pak v pondělí ve školce fotili. Máma nebyla nadšená. Babička ano. Koupila si těch fotek celou hromadu a k tomu několik nálepek a magnetek, které pak rozdávala rodině a známým. Letošní vánoční dárek, pochvalovala si. My jsme takový magnet měli na lednici v našem starém bytě ve Stockholmu. Babička měla tady ve Skärblace na lednici tři a k tomu v obýváku velkou zarámovanou fotku. Podle ní je to nejlepší fotka, jakou mám.

Víc než tu klapku na oko nenávidím jedinou věc a to je to, že šilhám pořád. Nešilhám, když mám brýle. Nebo jo, ale jen trošku. Akorát že moje brýle jsou strašně škaredé. Obroučky jsou z béžového plastu, skla mají tlustá

jako dno láhve a hrozně moc mi zvětšujou oči. Vypadám v nich jak takový ten žlutý kreslený mimoň. Ne, pardon. Dělám si srandu, to dělám vždycky, když mluvím o šilhání, i když doopravdy bych nejradši brečel. Chcete totiž znát tajemství? Rád bych pracoval v televizi. Chtěl bych být moderátor třeba v *Bolístkách zvířat*. Nebo ještě raději v nějakém pořadu, co by byl o vynálezech. Děti by v něm třeba vymýšlely super přístroje a appky a pak by je vyráběly. Ale copak už jste někdy viděli šilhavého moderátora? Ne. Neviděli. Protože ti v televizi očividně nepracujou. Ti můžou být leda tak v rádiu anebo v nějakém debilním skladu, kde nejsou vidět. Proto jsem si přes oko nechal narůst vlasy, abych ho schoval. Než bych se ostříhal, to si radši zarazím sekeru do stehna.

ZBÝVÁ 57 DNÍ
Okujka a fazolky

Babička vzala před supermarketem vozík a zvedla do něj Bobo. Místo normálního sedátka pro děti chtěla Bobo vždycky sedět tam, kam se pokládá zboží. Babička se rozběhla, pověsila se na vozík a zvedla nohy. Takovýmto způsobem vjely do obchodu. Bobo se nahlas smála. Já jsem šel pár kroků za nimi. Byl to trochu trapas, ale na druhou stranu: Nikoho jsem tu neznal. Alespoň zatím. Babička ano. Nebo přinejmenším zdravila každého, kdo šel kolem. Někteří ji pozdravili také, jiní jen zírali. Viděl jsem, jak si něco šeptají. Tyhle věci ale babičku nevzrušují.

„Jen jediná věc na světě je horší, než když se o tobě mluví – totiž to, že se o tobě nemluví," řekla babička jednou.

Kdo babičku někdy potkal, ten si ji zapamatuje. Nevypadá tak úplně jako paní kolem pětašedesátky. Dnes na sobě měla upnuté černé kožené kalhoty, zelené boty na podpatku a bomber bundu se stříbrnými výšivkami.

Dlouhé šedé vlasy, nejméně pět cinkajících zlatých řetízků a rudá rtěnka.

„Takže," pravila babička, když stála nohama znovu na zemi. „Co potřebujeme?"

Bobo ukázala na jahody.

„Jahody, ty musí být," řekla babička.

Bobo ukázala na tmavě zelený meloun, co byl skoro tak velký jako koupací míč.

„Meloun, ten taky musíme vzít," řekla babička a vložila ho do vozíku. Se žuchnutím přistál mezi Bobinýma nohama.

Nakupování s babičkou jsem měl rád. To my všichni, i Majka a Bobo. Proto jsme do obchodu vždycky jezdili s ní. Majka, která by z fleku mohla vyhrát soutěž „největší nadšenec ve Švédsku", už do obchodu běžela napřed. Teď nejspíš stála u regálu, kde se nabírají bonbóny, a házela do sebe ty, co našla na podlaze. To dělávala. „BEZTAK BY SE AKORÁT VYHODILY!" říkala. Máma z toho šílela, ale babičce to bylo zřejmě fuk.

Jeden z důvodů, proč s babičkou tak rádi nakupujeme, je to, že si nikdy nepíše seznam. Kupuje to, co ji zrovna napadne. Máma má vždycky velmi pečlivý seznam. To, bez čeho se obejde v případě, že je to moc drahé, má napsané v závorce. Přesvědčit mámu, aby koupila něco, co není na seznamu, je nemožné. Zvlášť teď, když je bez práce. Babička, té se ani nemusíme ptát. Stačí, abychom to, co chceme, vložili do košíku. A pokud to

neobsahuje příliš mnoho podivných přísad, co mají názvy typu E-314, tak nám to koupí.

V tomhle obchodě už jsem samozřejmě byl, ale to bylo, jenom když jsme byli u babičky na návštěvě. Teď tady budeme bydlet a odteď tady budeme nakupovat. Stačilo pomyslet na to, jaké dobroty si budeme moct dopřát, a málem jsem začal slintat.

Dopsal jsem si to na svůj seznam důvodů, proč je dobře, že jsme se přestěhovali. 1. Vlastní pokoj. 2. Můžeme si koupit jakékoliv jídlo chceme. Ale nejdůležitější bod byl tento: 3. Nový začátek.

To, že jsme se přestěhovali do Skärblacky totiž znamená, že mám šanci se změnit. Stát se někým novým. Naplánoval jsem si, že se stanu oblíbeným. Neskutečně oblíbeným. Chtěl jsem, aby když kolem mě budou lidi procházet, začali vykřikovat a omdlívat, chtěl jsem rozdávat podpisy, chtěl jsem, aby si se mnou lidi dělali selfíčka a pak s hihňáním odbíhali pryč. Chtěl jsem být jako Kanye West nebo Beyoncé.

Dobře, to ode mě možná bylo trochu moc optimistické. Realističtější verze mého přání byla ta, ve které bych mohl mluvit s ostatními, aniž by na mě hleděli, jako bych byl cvok. Chtěl jsem, aby si mě v tělocviku vybírali do týmu. Chtěl jsem, aby poslouchali, když mluvím, a chtěli vedle mě sedět v jídelně.

Ve Stockholmu to tak zrovna nevypadalo. Měl jsem všehovšudy jednoho kámoše, Valtra, ale ten mě nijak

extra nevnímal. Někdy jsme spolu chodili ze školy. Sem tam jsme si napsali. Výjimečně jsme se sešli o víkendu. Ale abych byl upřímný, podle mě se se mnou bavil proto, že nikoho jiného neměl, a ne proto, že by si myslel, že jsem nějak extra boží. Máma mi vždycky říkala, že jsem „jedinečný kluk", že jsem „jiný" a „výjimečný". Dooopravdy to ale podle mě byl jenom milejší způsob, jak říct „divný".

Měl jsem přesně šedesát dní na to, stát se někým novým. Nebo teda, teď už padesát sedm. Potom skončí letní prázdniny a já nastoupím na novou školu. Mosstorpskou školu. Samozřejmě že nebude snadné se změnit za padesát sedm dní, ale určitě to není ani nemožné. Když se dá doletět na Měsíc, mělo by být možné i stát se oblíbeným. Ne?

Ještě jsme ani nevyšli z oddělení zeleniny a Bobo už se topila v záplavě melounů, hlávkových salátů, kukuřičných klasů a krabiček s jahodami, které babička nabrala.

„Okujka!" zvolala Bobo a horlivě ukázala na velkou hromadu okurek.

Bobo zbožňuje okurky a je to taky jedno z mála slov, které umí říct. Na někoho, komu budou v prosinci čtyři, to není žádná sláva, ale jsme rádi pokaždé, když z ní vůbec něco vypadne. Okurky má Bobo na celém světě nejradši. Teda ne, nejradši má pochopitelně mámu, Majku a mě. Ale hned potom jsou určitě okurky. Někdy si myslím, že má okurky radši než svého tátu.

Bobo a Majka mají jiného tátu než já. Svedrika. Tak se jmenuje. Každý na to: Řekls Fredrik? Ne, *Svedrik*! A i když je v jejich životě rozhodně víc než ten můj u mě (protože já jsem se s tátou setkal přesně nulakrát), žádný táta roku to vyloženě není. Svedrik je milý a veselý a objímá jako super medvěd. Ale není zrovna moc akční. Najít si práci, to se mu například zdá dost těžké. Nebo třeba umývat nádobí. Nebo taky uklízet. A vařit. A nakupovat a měnit Bobo plínky anebo se vůbec zvednout z pohovky a jít pro Majku do školy a pro Bobo do školky. Nakonec už to s ním máma nevydržela. Ona totiž musela dělat fakt všechno. Říkala, že je to, jako by měla čtyři děti, až na to, že jedno z nich má vousy a pije pivo. Tak se s ním rozhodla rozejít. To bylo asi dobře. Jenomže byt byl jaksi Svedrikův a máma si zrovna nemohla dovolit nový. Bance se zjevně moc nechce půjčovat peníze ošetřovatelce se třemi dětmi, obřím psem, co má jenom jednu kulku, dvěma morčaty Tarzanem a Frassem a želvou. „A to celý život poctivě platím všechny účty!" zaječela máma zoufale.

Takže jsme se přestěhovali. K babičce do velkého žlutého dřevěného domu v díře, co se jmenuje Skärblacka a leží kousek od Norrköpingu, kde všichni mluví… no… jak to říct. Trochu zvláštně. Tomu nářečí se říká östgötský. Neumím ho napodobit, ale tak třeba když babička říká mlíko, řekne to s takovým výrazným „l" a zní to, jako by to „í" hodně natahovala. Takhle: mLLLíííííko. To je asi jediná nevýhoda Skärblacky. Tohle a taky to,

že je tu mega papírna, kvůli které to v celém městečku někdy smrdí hovnem.

Když jsme dorazili k bonbónům, našli jsme tam Majku, jak jinak. Jenom se necpala bonbóny. Místo toho jsme viděli, že něco sype z malé krabičky rovnou do jedné z průhledných zásuvek.

„Co to děláš?“ zeptal jsem se.

Majka se obrátila k nám. Její pihovatý obličej zářil radostí. Snažila se šeptat, ale to ona neumí. Její hlas není šepotu schopen.

„PROVÁDÍM NASCHVÁL!“

„Aha,“ řekla babička se zájmem, „a copak je to za naschvál?“

Majka se rozhihňala a zvedla k nám krabičku, abychom si přečetli nápis: Bertíkovy fazolky tisíckrát jinak.

„Teda Majko!“ řekl jsem.

„NASYPALA JSEM JE DO ŠUPLÍKU S NORMÁLNÍMA FAZOLKAMA!“

„A co to je?“ zeptala se babička a natáhla ruku ke krabičce s bonbóny.

„TY JSOU Z HARRYHO POTTERA, MAJÍ VŠECHNY PŘÍCHUTĚ NA SVĚTĚ! ZELENÁ TŘEBA CHUTNÁ JAKO SOPEL ANEBO JAKO JABLKO, ZÁLEŽÍ, JAKÝ DOSTANEŠ. A TO NIKDY NEVÍŠ! VYPADAJÍ STEJNĚ. NĚKDY CHUTNAJÍ JAKO ŽÍŽALA, UŠNÍ MAZ ANEBO ZVRATKY. ALE KDYŽ MÁŠ ŠTĚSTÍ, SEM

TAM DOSTANEŠ CITRÓNOVÝ! DALA MI JE KÁMOŠKA ZE STOCKHOLMU. KOUPILA JE V MUZEU HARRYHO POTTERA V LONDÝNĚ!“

„*Oh dear*. Ušní maz a zvratky, to nezní moc lákavě,“ řekla babička a krabičku jí vrátila.

„NE, JÁ VÍM! PRÁVĚ PROTO JSEM JE TAM NASYPALA!“

„Mohlas je dát mně,“ řekl jsem. „Já mám přece fazolky rád. Když jsou nechutné, tak je jenom vyplivneš, ne?“

„SE SVÝMA FAZOLKAMA SI MŮŽU DĚLAT, CO CHCI!“

„Ale stejně,“ řekl jsem nasupeně.

„Takhle hádka je naprosto zbytečná,“ prohlásila babička. „Můžu ti koupit nové, Sigge.“

Podívali jsme se na průhlednou zásuvku, která byla až po okraj naplněná fazolkami ve všech barvách duhy. Přistoupil jsem k ní, zvedl víko a trochu se v ní prohrábl plastovou lopatkou. Ty, co tam nasypala Majka, byly od těch ostatních k nerozeznání.

„Nemohl bych si vybrat jiné bonbóny?“ zeptal jsem se s nadějí v hlase a podíval se na babičku.

„Do toho, *darling*,“ řekla babička a povzbudivě kývla na regály s bonbóny, a to přitom ani nebyla sobota, den, kdy se smí mlsat bonbóny.

S Majkou jsme úplně šíleli! Každý jsme si nabrali tak půl kila. Bobo byla naopak naprosto spokojená se svou okujkou. Jak říkám. Nákupy s babičkou jsou *nejlepší*!

Beznadějný případ

Mého biologického tátu máma potkala, když byla backpacker a cestovala po Austrálii a Novém Zélandě. *Backpack* anglicky znamená batoh a být backpacker je o tom, že cestujete po světě s batohem. To člověk nebydlí v přepychových hotelech, spíš po hostelech, kde jsou štěnice.

Máma dělala servírku v restauraci na ostrově jménem Kangaroo Island a tam potkala mého tátu. Byl to kuchař a ona se do něj okamžitě zamilovala. Měl černé lokny po ramena a nejkrásnější oči, co kdy viděla. Já mám prý přesně takové.

Byli spolu přesně sedm týdnů a potom máma musela odjet domů do Švédska. Jenom co vystoupila z letadla, začala zvracet. Vyletělo to z ní jako vodopád, zničehonic. Nejdřív myslela, že má nějakou střevní chřipku, ale po pár dnech ustavičného zvracení jí došlo, že čeká dítě. Mě! Bylo jí sice teprve dvacet, ale hned věděla, že si mě chce nechat, i když nikdo z jejích přátel ještě děti neměl.

Krom toho, jaké má vlasy a oči, vím o tátovi přesně pět věcí. 1. Jmenuje se Jonathan Taylor. 2. Je to beznadějný případ (to máma neřekla mně, slyšel jsem ji to o něm říkat do telefonu). 3. V jazyku má piercing, co vypadá shora jako modrý bonbónek a zdola jako kovová kulička. 4. Není moc vysoký. 5. Jednou, když bylo v restauraci zavřeno, mámě uvařil neskutečně dobrou večeři. Seděla na terase s výhledem na moře a nad hlavou se jí ve větru pohupovala žlutá, červená a modrá světýlka. Naservíroval jí to nejlepší kuře, jaké kdy jedla (tehdy ještě nebyla vegetariánka), a jako dezert dostala jablečný koláč, na který napsal její jméno, „Hanna", z kousků jablek a kolem toho udělal srdíčko. Takže to vypadá, že on do ní byl taky docela zamilovaný.

Vím, že táta ví, že existuju, ale nikdy neměl zájem mě poznat. No jo, žije na druhé straně zeměkoule, takže bychom se stejně nemohli vídat co dva týdny, ale mohli jsme si volat přes Skype, psát mejly nebo tak. Jenže to on nikdy neudělal. Máma říká, že na to mám kašlat. Ona prý má lásky tolik, že je jí dost a ještě zbude. Cítí lásku za dva rodiče, a dokonce i víc.

Paní učitelka jednou říkala: „Člověku nemůže chybět něco, co nikdy neměl." Mluvila o tom, že vyrostla bez mámy. Protože její máma umřela, když byla paní učitelka ještě miminko. Mně bylo ale okamžitě jasné, že tohle není pravda. Mně táta chyběl. Nebo jako, ne konkrétně *můj* táta, protože o tom nic nevím (teda až na těch pět věcí).

Chyběl mi prostě *nějaký* táta. Měl jsem sice Svedrika, ale to není to samé. Nemáme stejné oči. Vůbec v ničem se nepodobáme.

Možná jsem úplně mimo, ale někdy si říkám, že kdybych měl tátu, neměl bych takové problémy najít si kamarády. Třeba bych si ani nepřipadal tak divný. A že za nic nestojím. Třeba by mě naučil, jak na to. Třeba.

Ráj na zemi a vycpaná vydra

Máma sice říkala, že stěhování k babičce je nouzové řešení, ale podle mě to byl naprostý ráj na zemi! Bylo to mnohem lepší i pro zvířata. Einstein mohl volněji pobíhat, Tarzan a Frasse dostali mnohem větší klec a želva Karolína mohla být venku ve své ohrádce, kterou babička stloukla těsně předtím, než jsme se nastěhovali. Měla dvakrát dva metry a žádnou podlahu, aby mohla Karolína svýma želvíma nožičkama chodit přímo po trávě.

Byl jsem si dost jistý, že i Majka a Bobo souhlasí s tím, že stěhování bylo dobré, i když ve Stockholmu možná netrpěly tak jako já. Nejenže babička neměla problém koupit z jídla, na cokoliv jsme ukázali, navíc jsme byli u vytržení z toho, že máme každý svůj pokoj. Ve Stockholmu Bobo spala v mámině a Svedrikově ložnici a já s Majkou jsme měli společný pokoj. Rozdělili jsme si ho napůl knihovnou. Nelíbilo se mi to.

Majce je osm, takže je o čtyři roky mladší než já. Navíc si domů vždycky vodila kamarády, a jakmile jsem s nimi

byl v jednom pokoji, nedalo se tam pomalu ani myslet. Majka mluví *strašně* nahlas. Její stockholmští kámoši taky, ale podle mě je to hlavně proto, že se Majku snaží překřičet. Když jsem je potkal samotné, mluvili úplně normálně.

Jednou, když byla Majka malá, s ní máma zašla k doktorovi, protože si učitelé ve školce mysleli, že je snad hluchá nebo co. Nejenže mluvila mega hlasitě, ale taky to vypadalo, že jí dělá problém slyšet, co říkají ostatní. Poté, co doktor Majku prozkoušel, řekl, že má sluch jako velryba. Velryby prý slyší zvuky z opačného konce Atlantiku. Podle mě doktor asi trochu přeháněl, ale šustění pytlíku s koláčky Majka slyší i přes několik místností. Je to taková její superschopnost. Majka se k tomu vyjádřila: MOC NESLYŠÍM, HLAVNĚ KDYŽ MI UČITELKY NĚCO POROUČEJÍ.

Babička říká, že Majčin hlas člověku proniká až do morku kostí, zato s Bobo je to naopak. Ta nemluví skoro vůbec. Umí říct tak třicet čtyřicet slov. Její nejoblíbenější jsou: Okujka, ahój, nene, máma, Sigge, Maja (to znamená Majka) a utšít (to znamená utřít a vykřikuje to poté, co byla na záchodě). Potom taky umí docela hodně názvů zvířat, to je její největší vášeň. Tedy když si odmyslíme okurku. Neumí sice moc mluvit, ale zdá se, že je se svým životem spokojená. Máma už tak spokojená není. Dělá si starosti s tím, že je Bobo tak „opožděná ve vývoji“.